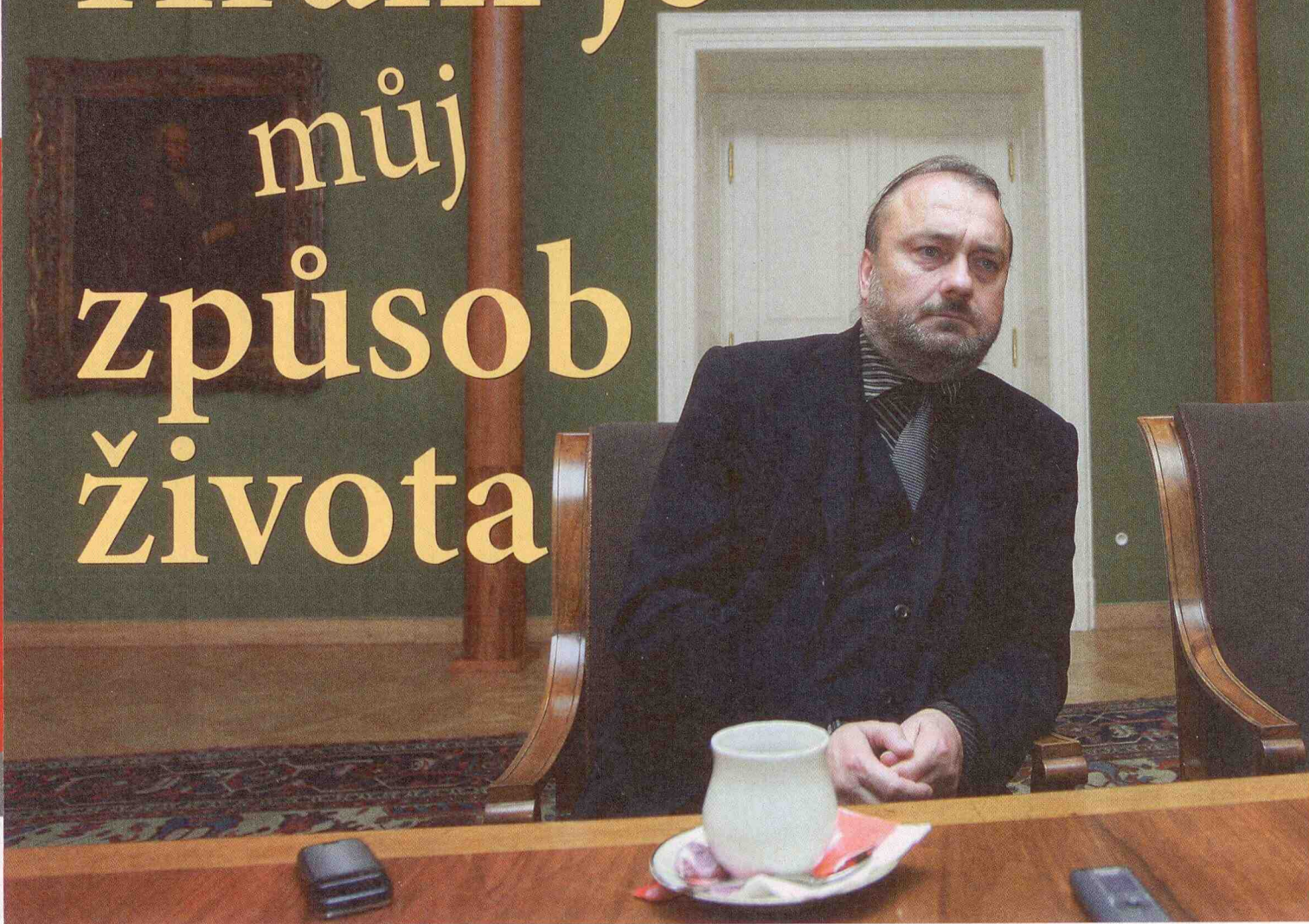

Hraní je můj způsob života

Kdekdo se pohoršuje nad jeho vizáží i slovníkem. Prezidentův tajemník Ladislav Ják totiž nejde k říznému výrazu daleko a na hlavě si pěstuje prořídlou kštici dlouhých vlasů. To ale není nic proti tomu, s jakou chutí boří konvence ve své bigbeatové kapele Folimanka Blues, kterou založil před bezmála dvaceti lety.

Z původní sestavy zůstal ve svých dvaapadesáti letech naživu jako jediný. Možná proto jsou texty na poslední desce z roku 2011 *Krajina* po bitvě ještě temnější než dřív. „Vždycky jsem měl sklony k tvrdším tématům než k povrchní zábavě. Tou prokládám koncerty i desky jen pro odlehčení. Slovem blues v názvu kapely jsem neměl na mysli hudební formu, ale právě tu náladu, hořkost a bolest. Tvrdá muzika se zkrátka pozná podle toho, že do ní člověk dá svou krev, i když mu jí už moc nezbyvá,“ vysvětluje svůj styl autor, kytarista a zpěvák v jedné osobě.

Hrozná shoda okolností?

„Pokud je snad poslední deska ještě vážnější, pak za to asi může

úmrtí nejlepšího kamaráda a bubníka Zdeňka Cimmermana před sedmi lety. Hrozná je i to, že se *Krajina* po bitvě nahrávala během vážné nemoci pianisty Robbyho Černého, který se jejího vydání nedožil, jen stihl nahrát své party,“ vypočítává Ják některé tragické momenty v kapele za poslední roky. Přesto se pokaždé oklepali a jeli dál. „Hraní je můj způsob života a neumím to jinak.“

A čím si tak vysokou úmrtnost ve své blízkosti vysvětluje? „Já fakt nevím. Divokým stylem života? To se samo nabízí, ale třeba je to jen hrozná shoda okolností. I když statisticky hodně podivná. Nebo že bych ty lidi utrápil já? Ach, to snad ne...“ Každopádně na svém život-

ním stylu kvůli tomu nic měnit nehodlá. Vždycky bude zapřísáhlý antisportovec, který dá přednost hospodě před tenisovým kurtem, což už dávno pochopil i jeho šéf Václav Klaus.

„Pamatuju si, že jako dítě jsem k narozeninám dostal hokejku a o týden později k Vánocům puk. Na Silvestra jsem si hokejkou skrz naskrz rozrazil ret, stálo mě to asi půl litru krve a byl jsem oteklý až do jara. Byla to jedna z mála mých koketérií se sportem.“ Místo sportu už od pěti let začal díky starším bratrům pronikat do světa bigbeatu. „Když jsem stál poprvé ve zkušebně, myslel jsem si, že to nepřežiju. Ale přežil jsem a teď už mě nezabije asi nic.“

Fanoušci nás chtějí opít

Jeho zážitky s fanoušky, kteří se objevují na koncertech Folimanky po celé republice, by vydaly na několik knih. „Ale v mnohém se podobají, většinou se nás všude snaží po koncertě opít. A bývají v tom často hodně originální,“ přiznává rodák z Chebu, který má ale nejradši vystoupení v opačné části republiky. „Čím menší místo a čím východněji, tím srdečnější je přijetí. Ale neplatí to absolutně. Vždycky zírám, jak se někteří z našich nejvěrnějších fandů zjeví i v tom největším zapadákově.“

Kvůli zkouškám a koncertování s kapelou se Ladislav Ják obvykle zřídka i cest s prezidentem po světě. Koneckonců, mnohem raději podniká výlety po České republice. Co bude, až Václav Klaus příští rok dořáduje? Mohl by se muzikou živit? „Já nejsem plánovací člověk. Nějak to dopadne. Ale s tím živením, to je asi

